

Propovijed – 11. 07. 2021. – zlatna misa mons. Andrije Kišičeka

Poštovani i dragi moj župniče mons. Andrija, uvažena braćo svećenici, časne sestre, poštovana rodbino mons. Andrije, cijenjeni gosti i uzvanici, draga braćo i sestre!

Prije više od pola stoljeća Isusove oči zaustavile su se nad likom dječaka koji je odrastao u skromnoj i radišnoj zagorskoj obitelji sa svojom braćom i sestrama. I vjerojatno sanjao velike snove, slične onima o kojima mašta svako dijete. Ali *na koga Nazarećanin baci pogled, taj mu više ne može uteći*. Vjerno krenuvši za njim, doista je postao sve što čovjek može samo sanjati. Danas smo se okupili na mjestu gdje je naš svečar primio prve sakramente i prohodao s Gospodinom da dragom Bogu uzdignemo zahvalna srca za dar života, za dar svećeništva, za dar bližnjih te za neizmjereno bogatstvo plemenitih plodova koji su se razvili iz vjernog pogleda i revnog služenja mons. Andrije Kišičeka.

Promišljajući što danas istaknuti od svih blagoslova kojim nas je Gospodin obdario po životu i suživotu s našim slavljenikom; promišljajući što reći, a da bude dostojno zlatnoga traga kojim su ovi trenuci pred Gospodinom označeni, razvijale su se mnoge slike i odzvanjale mnoge mudre riječi mons. Andrije. No nad svima njima neprestano je bdio jedan mali, gotovo neprimjetni trenutak tišine. Onaj trenutak koji sam osobno na pragu svoga rodnog doma pohranio duboko u sjećanje. Naime prije 10 godina, tada lepoglavski župnik Andrija, predvođeci ceremoniju na dan mlade mise, u jednom je trenutku zastao u svome govoru. U tom trenutku kao da je bujica duše prodrmla sve mostove i preplavila sve brane ljudskih riječi i djela - i nestala - taman kad je trebala prijeći granicu oka. Svojim očima mnogi, oni iz daljine, tu neotkotrljanu stijenu u oku mons. Andrije nisu ni primijetili. Oni bliže koji jesu, pripisali su je, možda, emocijama, nostalgiji, specifičnosti trenutka, župničkom ponosu itd. Ali ona je nešto mnogo i neizrecivo više od toga. Ona je ljepota i čistoća duše. Jer ne kaže se bez razloga da su oči ogledala duše. Ona je izraz stamenosti čovjeka koji osluškuje Boga. Izraz snage čovjeka koji je svoj život – i svoje osmijehe i svoje suze – predao u ruke Boga.

Veliko je to otajstvo – život jednog svećenika – jer samo dragi Bog i Vi, mons. Andrija, znate koliko je iza Vašeg nadaleko poznatog smisla za humor i dobroga raspoloženja bilo takvih neotkotrljanih suza. Koliko žrtve i odricanja. Koliko je Vaš put na sebi imao brana i koliko je životnih bujica željelo porušiti mostove koje ste Vi gradili prema Gospodinu - mostove vjere, nade i ljubavi - kojima danas mnogi prolaze. Hvala Vam za to svjedočanstvo što svakoga od nas potiče da se u buci svijeta izborimo za taj trenutak tišine pred svojim odlukama, riječima i djelima. Jer tek tada moći ćemo dobro čuti riječi Božjega poziva i poslanja.

Draga braćo i sestre! Povjerivši svojim apostolima, ali i svakome od nas, poslanje na putu života, Gospodin inzistira na tri bitna uporišta. Na prvi pogled – onaj pogled iz daljine koji sve relativizira i u svemu nalazi izlike, koji se prepušta galami svijeta – ta će uporišta ostati samo nužne životne potrepeštine: cipele, odjeća i štap za podupiranje. No onaj pogled izbliza, pogled koji se ne plaši suza i znoja, koji stišava sebe da bi čuo Boga, otkrit će u štapu, sandalama i jednoj haljini trag koji će ga dovesti do tri ključne potrebe. One

iste koje je mons. Andrija izabrao ugrađivati u svoj put s Gospodinom kroz svoje svećeničko geslo: „Sada ostaje vjera, nada i ljubav - to troje - ali najveća je među njima ljubav.“

Najprije je to most vjere koji se ne može graditi bez pastirskog vodstva Crkve. U tomu odgonetamo Isusov zahtjev koji smo maločas čuli u evanđelju. Da „na put ne nose ništa osim štapa: ni kruha, ni torbe, ni novaca o pojasu.“ Ništa osim štapa. Mnogo je u našem svijetu onih koji nude svoje privlačne oslonce. Privlačnije od običnog štapa. Onih koji će laskati i dodvoravati se, koji će se prikazivati dobrima kao kruh, koji će nam puniti torbe svojim trofejima i obećavati zaštitu svojim velikim, ali prolaznim bogatstvima. Kad-tad, draga braćo i sestre, oni će tražiti svoje s kamatama. Ucjenjivati nas za naše poštenje, prijetiti našim principima. Nemojmo nasjedati na te povoljne kredite koji, doduše, jamče zadovoljstvo i daju malo, ali uzimaju sve. Gospodin ne laska i ne povlađuje, on ne daje lažna obećanja i ne da se potkupiti. Ne da se od svoje Crkve odvojiti unatoč mnogim pokušajima onih koji grade lažna kraljevstva. Koliko je samo kamenja tih graditelja bačenog na Crkvu trebao i mons. Andrija razmaknuti na svome putu svećeništva?! Osobito kada se usrdno i neumorno zalagao da se u svijetu osvjetla obraz bl. Alojzija Stepinca. Koliko je puta neprijatelj ljudskih duša naumio porušiti njegovo zdanje vjere koje jasno i nedvosmisleno pokazuje na ulogu svete Katoličke Crkve i na značaj njenoga pastirskoga štapa?! Štap, draga braćo i sestre, na koji nas Gospodin poziva da se oslanjamo, ne zavarava, ne vodi na stranputice. On nam ne garantira put bez muke, ali garantira u toj mucij ljepotu i jakost Duha Svetoga koji ne da na svoju Crkvu, koji brani svoj narod i vodi ga uvijek iznova putem nade.

Kako se gradi taj most nade? Kaže Gospodin: „da nose samo sandale.“ Pogledamo li u tišini svoga srca dublje u ovu sliku, vidjet ćemo Isusa Krista koji je u svojim sandalama prošao zemljom čineći dobro. To je naša nada: da hod s Kristom uvijek, bez obzira na sve teške strmine i sve bolne suzne doline, bez obzira na blato koje se na nas baca, hod s Kristom uvijek dovodi na cilj dobra. To je naša nada. Ona je zdravlje vjere. Ona je pokretač svih naših napora. A ona se čuva i pronosi nebrojenim malim, skromnim i poniznim koracima dobrote. Nada je ona sila koja nam ne da da odustajemo, ona snaga koja nas tjera da ponovno ustanemo, da se još borimo, da se nikada ne predamo, da uvijek idemo uzdignute glave s Kristom naprijed, pa ako treba s njime i na križ. Tko bi to mogao razumjeti bolje od našega zlatomisnika koji je prošao kroz grotlo teške bolesti. I ponovno prigrlio svoju nadu u kojoj je bila snaga za svaku utješnu i ohrabrujuću riječ i molitvu koju nam je uputio, za svaki novi korak učinjen do oltara, za svaku svetu pričest i ispovijed, krštenje, vjenčanje, za svaki pohod u naše obitelji, po zimi i ledu, suncu i žegi. Koliko je takvih koraka bilo, samo Bog zna, a on neće propustiti na ljubav ljubavlju uzvratiti.

Dragi vjernici, u taj najglavniji most života, za nas - svoju duhovnu djecu, braću i sestre, rođake, prijatelje, učenike i suradnike, za svoje suputnike i suborce - mons. Andrija ugradio je korake svoje očinske brižnosti, bratske odanosti, prijateljske privrženosti, suradničke stručnosti, učiteljske mudrosti, ratničke hrabrosti, neumorne marljivosti, svećeničke posvećenosti - jednom riječju, svoje požrtvovne ljubavi. Most ljubavi može se graditi jedino u iskrenosti svakog pojedinog koraka, svakog pojedinog pogleda. Kao što zaljubljeni par gleda jedno drugom u obraz i njihov se pogled stapa u jednu sliku – sliku zajedništva, tako Gospodin šalje svoje učenike „dva po dva“. Njima koji gradeći zajedništvo prolaze ovim svijetom, dao je „vlast nad nečistim dusima.“ No taj pothvat nije moguć bez dosljednog slušanja Božjih uputa. Kao što kaže poslovice, „od dva lica obraz ne može biti“, tako kaže Gospodin „da ne oblače dviju haljina“. Radi se o zahtjevu istinoljubivosti u služenju. Radi se o iskrenosti koja ne trpi dvoličnost, koja ne podnosi licemjerje. Radi se o obrazu koji se stječe zaljubljenim gledanjem u Isusa Krista i koračanjem njegovim stopama prema bližnjima unatoč svim protivštinama. Tko je njih bolje upoznao od mons. Andrije koji je za vrijeme ratnih stradanja neustrašivo gledao u oči zlu i suprotstavio se mržnji neprijatelja ljudskih duša. Koji je u nečovječnim uvjetima, u hladnim, od kiše i ljudskih suza blatnjavim rovovima, pružao ljudima svjetlo Božje nade i toplinu njegove ljubavi.

Dok odajemo priznanje takvome, zlata vrijednom putu koji je svakome od nas poticaj da oslušujemo Božji poziv i hrabro mu se odazovemo, dragi zlatomisniče, na kraju Vam želim reći da je putovati s Vama bilo i jeste lijepo i dostojanstveno. Želim Vam reći da je bilo i jest ponosno i radosno prolaziti mostovima koje Vi s Gospodinom neumorno gradite - na svim dionicama, bile one lake ili teške, bile tamne ili svijetle. A može li čovjek zamisliti veći dar ovdje na zemlji od suputnika s kojim se sigurno putuje prema nebu? Zato Vam s ovim riječima iz zahvalnog srca želim uputiti iskrenu čestitku. Želim Vam da kroz dugi niz naredih godina zadržite tu stijenu u sebi. Onu stijenu koja se ne da otkotrljati. Koja se ne da slomiti, koja se ne može pokolebati. Ne puštajte tu suzu da oteče jer ona je svima nama svjedočanstvo ljepote i čistoće oka koje gleda u Boga, koje se u Boga pouzdaje i zato se nikada ne predaje. Oni daljnji njenu ljepotu možda i ne vide, ali mi bližnji znamo da je ona izraz Vaše vjere, nade i ljubavi.

Neka Vam Gospodin udijeli dobro zdravlje kako biste još dugo vremena razveseljavali naše putove. Ostanite u duhu mladi kao u onom trenu kada ste odlučno pošli za Kristom. Ne znajući što Vas sve čeka. Sada znate – možda je zato lakše, a možda je baš zato i teže. Neka Vam težinu blaži naša iskrena podrška, a lakoću neka Vam priskrbi vjerni pogled Isusa Krista koji će na Vama ispuniti Vaše proročke riječi. One nezaboravne riječi koje su izrasle iz trenutka spomenute neotkotrljane tišine: „Gospodin Isus ne može prevariti. Njegova se obećanja ispunjuju na svima koji mu vjeruju i na njega se oslanjaju... Gospodin svoje ne ostavlja nikada.“ U tom duhu, čestitam Vam 50 godina ustrajnosti, dosljednosti i postojanosti u svećeničkom životu. Hvala Vam za predanost i požrtvovnost, hvala Vam što ste imali volje i snage kroz sve to vrijeme biti strpljiv, brižan, uvjerljiv i marljiv pastir i svjedok koji je snagu i nadahnuće crpio u Isusu Kristu – u njemu koji je ta stijena što

se iz Vašega pogleda nikada ne da otkotrljati. Na tragu riječi bl. Alojzija Stepinca koji je govorio da naš narod treba i da Bog računa na takve „pećine, muževe koji su na mjestu“, na svemu Vam zahvaljujem.

A vas, draga braćo i sestre, pozivam da, prema Isusovim riječima, otresemo prah ispod svojih nogu, prašinu svih površnosti i prolaznosti, svih nedosljednosti, svih lutanja i zabluda, svih svjetovnih obmana i uzaludnosti, te da ustrajemo – radosno i hrabro – na putu čvrste vjere, neustrašive nade i pobjedonosne Kristove ljubavi. Molimo za našega svečara da nam još dugo na tom putu bude podrška i uzor, a Vi, mons. Andrija, molite za nas da se uzognemo i mi izboriti za onaj trenutak tišine u kojem zašuti buka svijeta i buka naše sebičnosti, da može progovoriti u nama i po nama svemogući Bog koji *svoje ne ostavlja nikada*. **Amen!**